

تأثیر پارک های اکولوژیک بر پایداری محیط زیست شهری ، نمونه موردی : پارک پردیسان تهران

سمیه خرم^{۱*} ، دکتر حسین صفری^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت

۲- دکترای معماری ، عضو هیأت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت

چکیده

پارک شهری به عنوان بخشی از زیرساخت طبیعی و مؤلفه ای تأثیرگذار در سیمای شهر، محل ارتباط انسان شهرنشین و طبیعت است؛ انسانی که با توسعه سریع پیشرفت های صنعتی و تکنولوژیکی با طبیعت بیگانه شده است. به این ترتیب مفهوم پارک در شهرهای معاصر اهمیت بیشتری یافته و با توجه به نیازهای روانی و اجتماعی جدید افراد، برنامه ریزی پارک های اکولوژیکی جهت احیای اکوسیستم های فراموش شده شهر، امری ضروری به نظر می رسد. پارک اکولوژیکی موضوع جدیدی در ارتباط انسان معاصر شهری با محیط زیست پیرامونش، مطرح می کند. توسعه ی شهر ها و قطع رابطه ی انسان با محیط و افزایش جمعیت، منجر به افزایش سوخت های فسیلی ، تولید انواع زباله و تخریب روز افزون محیط زیست گردید. طی قرن ها توجه به محیط رو به کاهش نهاده است ، لذا بوجود آوردن حس مسئولیت پذیری و آموزش اجتماع انسانی گامی است که با برنامه ریزی طراحی و تاسیس اکوپارک ها با اهداف ویژه ی کاهش معضلات زیست محیطی ، امکان پذیر می باشد. از این رو اکوپارک ها یکی از راهکار های ارتقای مناظر شهری هستند که به تقویت رابطه ی انسان و محیط می انجامند و با استفاده از زیبایی شناسی اکولوژی، تأثیری مثبت در بیننده ایجاد می کنند. با ایجاد اکوپارک علاوه بر توسعه ی فضای سبز ، محیطی آموزشی -تحقیقاتی جهت ایجاد الگویی برای ارتقای توسعه ی پایدار شهرها ، فراهم می گردد. این پژوهش سعی دارد ضرورت های ساخت اکوپارک به منظور ایجاد آشتی میان انسان شهرنشین و طبیعت در دست تخریب را بررسی نموده و تأثیر احداث چنین مکان هایی را جهت بوجود آوردن انگیزه برای پایداری محیط زیست شهری برشمارد.

واژه های کلیدی

اکوپارک، توسعه پایدار، اکوسیستم شهری، محیط زیست شهری.

مقدمه

ساکنان شهرهای امروزی تنها به غذا نیازمند نیستند که با برطرف کردن آن ، مساله به نوعی پایان یافته تلقی شود، بلکه مسکن خوب، فضای زندگی مناسب، محیط آرام و هوای پاکیزه در زمره نیازهای اصلی به شمار می آیند. رشد سریع شهرها را می توان از